ПЕРЕЦЬ

№ 13 (528)
Рік видання XXIV
ЛИПЕНЬ
1964
КИЇВ

Ціна 10 коп.

ЯК ДІТКИ САМІ ПРО СЕБЕ ПОДБАЛИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

– Тепер і нам і вам добре: ми в яслах, а ви в садочку...

У Перця гостює Телегачок

У Києві можна частенько почути: «Спіймався на Телегачок!». Це значить, що на екранах телевізорів демонстрували свіженьких, щойно знятих з об'єктива безгосподарників, бракоробів, браконьєрів, дармоїдів, спекулянтів, бюрократів.

Сьогодні київський «Телегачок» гостює у нас, у Перці. Гостює разом з своїм об'єктивом. Надаємо йому слово.

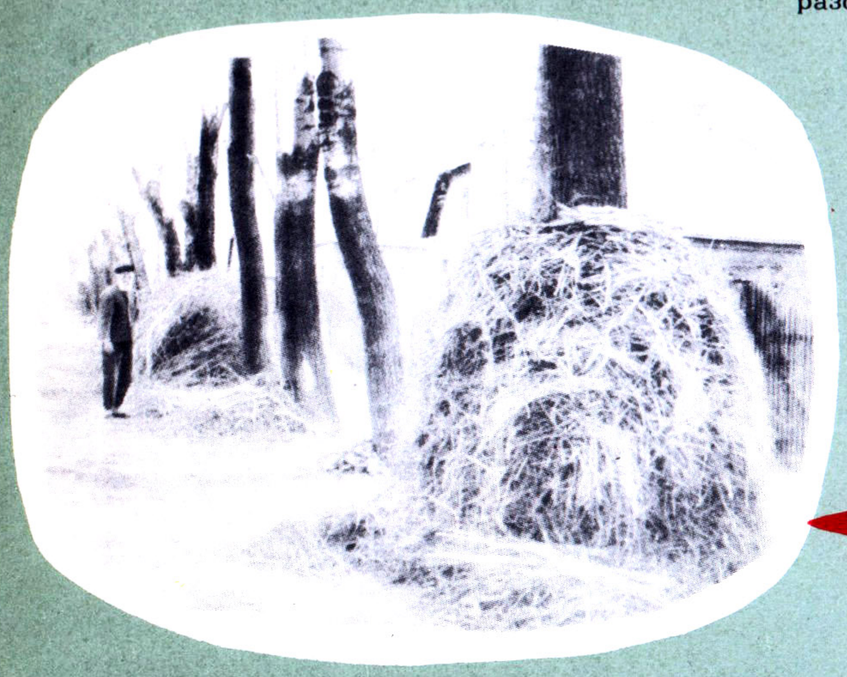

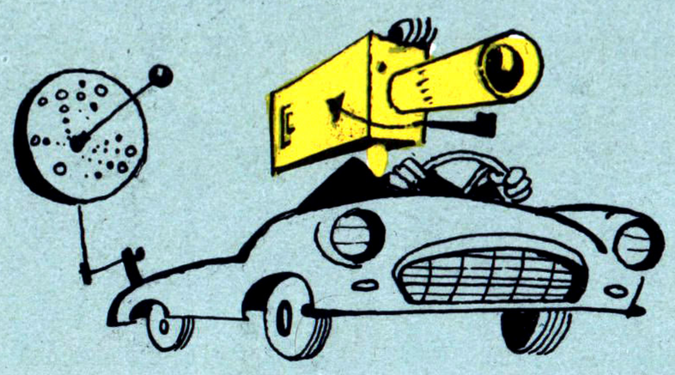

НОВОБОЯРСЬКІ ГУБИТЕЛІ...

Ні, це не фото часів війни! І не вулиця після шаленого артобстрілу. Цей «пейзаж» намалювали сокирами новобоярські деревогуби. «Малювали» вони його з дозволу голови місцевої міськради т. Кузнецова.

А тепер подивіться, шановний голово, куди пішла краса вулиці Центральної. Домовласникам пішла, на дрова! А вони — не ви, вони вміють добро берегти і боронити. Бачите, якого собацюру приставили...

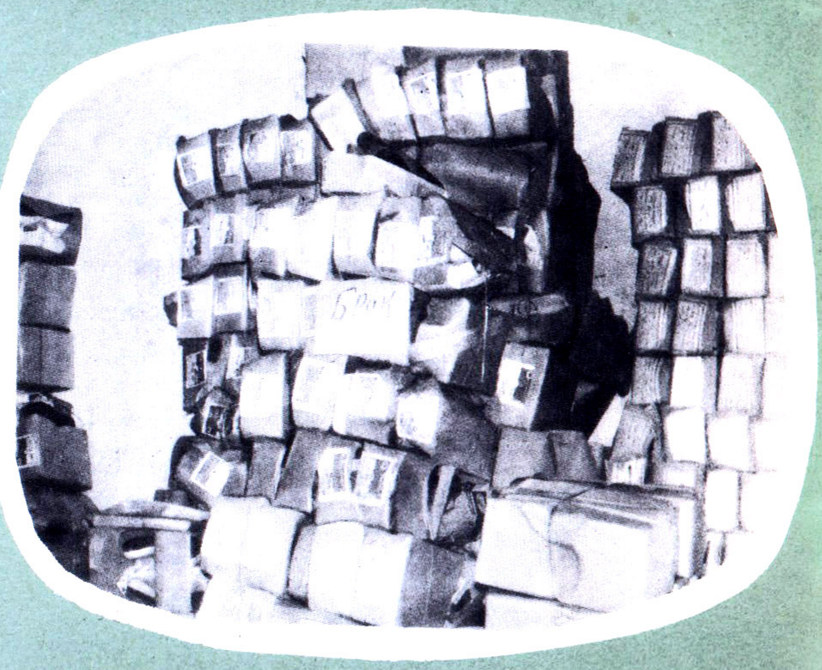

ПРО СЕЗОНИ ТА ФАСОНИ

А недавно ми вирішили розповісти киянам про сезони та фасони. Бігали, бігали по магазинах і виявили, що у бракоробів на всі сезони однакові фасони.

Ось, прошу, черевики 4-ої взуттєвої фабрики. Вони з першого ж дня народження каші просять. Видно, для них на фабриці навіть путнього клею шкодують.

А оце — склад магазину № 30. І тут гора, і там гора... А поміж тими крутими горами... брак!..

НІЧНІ ГОСТІ

Оці молодці «під покровом ночі» нищили на Дніпрі рибу, що йшла на нерест. Обидва — Василь Філоненко та Кирило Пришва — працюють на Лук'янівській залізничній станції. Нищити рибу, живу і ненароджену, пішли у всеозброєнні...

Пішли по рибку, а самі спіймалися на Телегачок. Від його об'єктива і ніч не сховає!

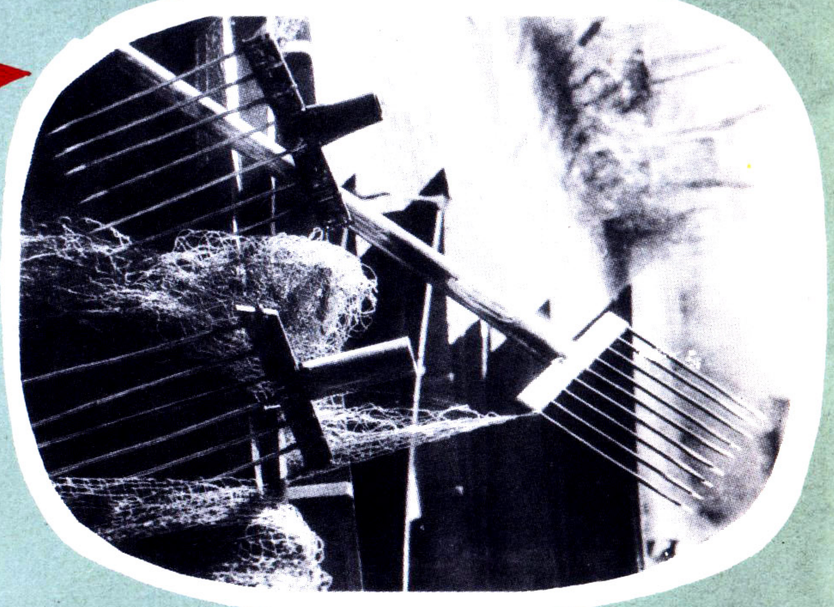

ЖАРТИ З ВОГНЕМ

Правда, гарненьке личко? Видно, любить дівчина і посміятися, і пожартувати. Особливо Тамара Фоменко (студентка технікуму громадського харчування) любить телефонні жарти з пожежниками. Підніме телефонну трубку, набере № 01 і жартує:

— Горить Палац спорту!..

Ото сміху, коли пожежники, мов опечені, мчаться гасити «об'єкт»!

Отак жартувала дівчина, жартувала, ловила пожежників на гачок, доки сама на Телегачок не спіймалася. Тоді вже було не до сміху! Гра з вогнем — небезпечна річ...

У КИЄВІ НА ПОДОЛІ

Є на Подолі хімічний завод «Київпластмас». Та знайти його не так просто: цехи заводу розкидані на восьми вулицях району. Кожен цех має свою кочегарку, свій паркан, свої ворота і своїх сторожів... А робітники мріють працювати під одним дахом, на автоматичних і потокових лініях... І мрія почала здійснюватися. На вулиці Шахтарській почали рости нові корпуси заводу.

Але, як бачите, вони залишилися недоростками. Їх законсервували. Чому? А тому, кажуть у 26-му будівельному управлінні тресту «Київміськбуд» № 6, що немає грошей.

І як тут не пригадати, що на будівництво іншого заводу — заводу колясок — гроші є, а самого будівництва нема, бо в Головкиївміськбуді забули запланувати його на 1964 рік. От і виходить: в одному місці законсервували будівництво, бо нема грошей, а в другому законсервували гроші, бо нема будівництва. Ми, звичайно, не спеціалісти з Держбуду й Держплану, але якось воно дивно робиться!

На цьому закінчуємо передачу Телегачка з сторінок Перця.

До побачення, дорогі читачі, на голубому екрані.

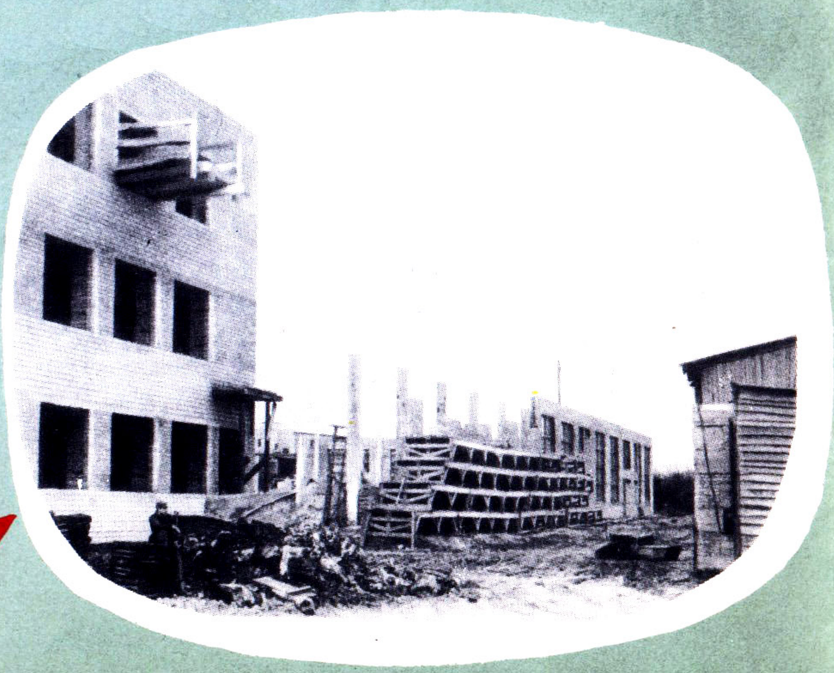

Усмішки кукурудзяного діда

Та хіба, скажете, є такий дід?

А таки ж є! Добрий, лагідний, веселий. Оце йому вже на дев'ятий десяток завернуло.

То його земляки кукурудзяним охрестили. І він не ображається. Навпаки, пишається.

«У кожного, — каже, — є своя пісня».

А коли про пісню зайшло, то тут він — авторитет, як і в ділі кукурудзяному: п'ятдесят же років у хорі співав.

Свою пісню дзвінку він добре знає. Співає дід у селі Любомирка, а на голос його відгукуються з усіх кінців.

Раз у раз листоноша у вікно стукає:

— Дідусю, вам лист із Чехословаччини!

— Євгене Вікторовичу, пошта з Польщі!

— Розпишіться, пакет із Угорщини!

— Вас, дідусю, Болгарія вітає!

А по всій нашій країні мандрує кінофільм «Чарівник із Любомирки». Це про нього...

Люди читають книжку «Дума про кукурудзу». Це він ту книжку написав — дід Блажевський...

У центрі Любомирки його бюст бронзовий стоїть...

Не доведи вас, господи, щось при дідові нетактовне про кукурудзу сказати — дістанеться вам на горіхи! А потім витягне дід з кишені піджака газетну вирізку з фотографією. Простягне вам, ворухне сивим вусом і скаже:

— Впізнаєте? Американський фермер Гарст. Це він у гостях на Україні. Бачите? Що він робить? Кукурудзяний качан цілує. Не дурний американець! Їй-богу, не-е дурни-и-ий. Толк у хліборобстві знає... А з кукурудзою не ладиться у того, хто в граматиці шкутильгає.

— Що-о? Грама-а-тика?!

— Еге, — дід ховає у вусах хитру посмішку. — Треба знати, що за граматикою кукурудза — жіночого роду. Жіночого! Ясно? Значить, штука це тонка і вередлива; любить ласку, любить, щоб упадали коло неї. Звісне діло — жіночий рід. От тобі й граматика! А коли ти цього не розумієш, коли нема в тебе терпіння, то краще й не пробуй залицятися до неї, бо тільки посміховисько людське вийде... Ой, не терплю я тих, що за кукурудзу чіпляються заради моди або кар'єри.

— Про що ви, дідусю? Кукурудза і — кар'єра?!

— Еге, і таке буває, — махає він рукою. — От якось прийшов до мене хлопчина із сусіднього колгоспу. Вирішили, говорить, за вашим способом кукурудзу вирощувати; візьміть шефство над моєю ланкою. Зрадів я — слава богу, зміна росте...

А потім — карусель почалася. Включаю радіо — про мого Федора дзвонять. Мовляв, учень чародія, естафета в надійних руках і так далі. Розгортаю газету — Федько на фотографіях красується. На плантації і пальцем не копирснув, а йому — трибуни в Одесі і в Києві. Він ораторствує, а за нього дівчата на полі шпарять.

А то приїхав якось раз на машині, набундючений такий, до носа кочергою не дістанеш, і до мене: «Товаришу Блажевський, ви зобов'язані виступити перед комсомольським активом району».

Я сторопів: висунули, виявляється, Федора на секретаря райкому комсомолу.

Жаль мені стало хлопця. Рано од землі відірвався, од кукурудзи. Невдовзі чую: зняли Федора, провалився, зазнався... А кукурудза не любить, коли зазнаються; вона сама — королева.

Не заради гарної фрази діда називають чародієм. Він таки «чаклує», бо ж не тільки ланковий, а й — селекціонер. Значить, творець, шукач, дослідник.

У нього, як і в інших колгоспників, є город, але овочі він купує на базарі. Город же — то домашня лабораторія. Спочатку він гібриди виводить тут, потім переселює їх на плантацію.

* * *

Кондуктор перевірив квитки. З підозрою глянув на речі: валіза, переперезана мотузкою, сірий, у плямах мішок, напханий чи то сухарями, чи то картоплею.

Сусідка по купе, дама в перістому шовковому халаті, гидливо скривилася.

— Ну, знаєте, папашо, треба совість мати... Ці речі не для купейного вагона. Здали б у багаж!

— Ой, боюся, баришньо, — скрушно хитнув головою сивовусий пасажир.

Дама пирхнула:

— Смішно! Та що у вас там — золото?!

— Вгадали, — по-змовницькому підморгнув дідусь.

У дами — очі на лоба полізли.

— Жартуєте?

— Та хіба в мої літа з такими жінками жартувати?! Хочете — покажу.

— Дуже інтересно, — присунулася ближче дама. — Така таємничо-романтична пригода...

Пасажир повагом розв'язав мішок і витяг з нього... золотистий качан кукурудзи.

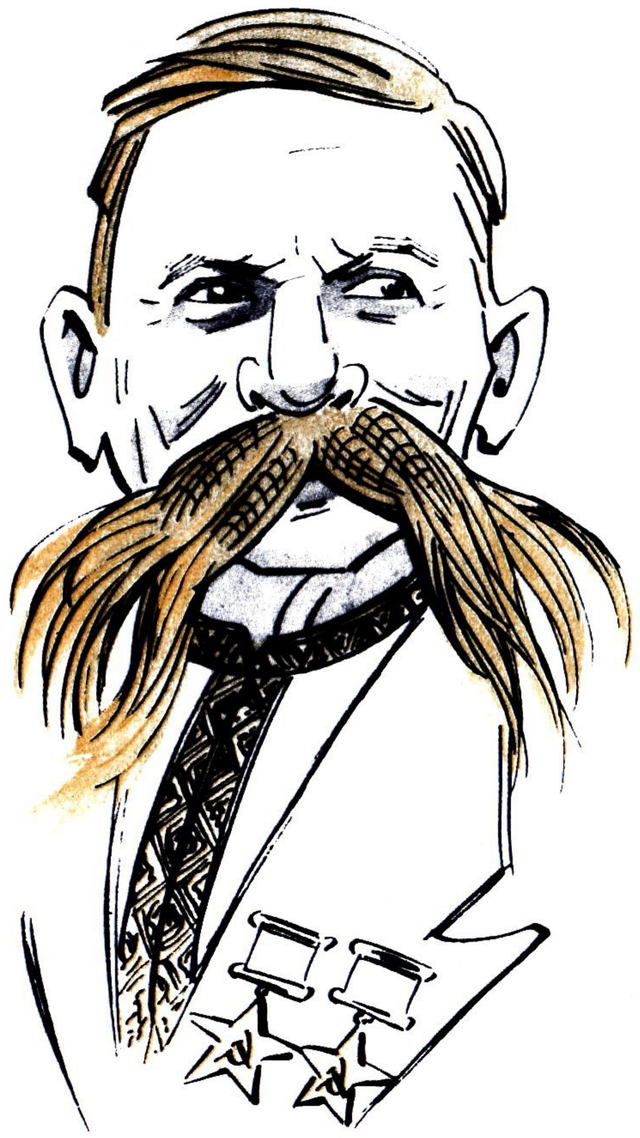

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

— Фі, кукуру-удза! — розчаровано протягла дама. — Продавати везете? І далеко вам тягти оту юринду?

— На Алтай, баришньо.

— Та що ви, папашо, з неба звалилися?! Хіба ж таке треба везти на Алтай?! Там цілинники, у них — грошва. Зрозуміло? Одежу, взуття модне та інше таке — оце товар, а ви — кукурудзу...

Ніхто діда на Алтай не відряджав. Узяв свої гібриди, купив квиток на свої ж гроші і майнув до цілинників...

Повернувся, зібрав свою «гвардію» і за поїздку «відзвітувався».

— Жіночки, наша котовчанка перебралася за Уральські гори!

* * *

Не любить дідусь голосних, тріскотливих фраз, не терпить шпаргалок.

Його виступу завжди ждуть з нетерпінням, дід обов'язково щось «вверне»...

Ось він раптом замовк на трибуні, почухав потилицю.

— Ага. Отож я й кажу: застав дурня богу молитися, то він і лоба розіб'є. Про кого це? А про тих, що від одної стінки до другої кидаються, замість того, щоб у двері йти. От Марію Довгу ми знаємо як майстра по буряках, а агроном засватав її на кукурудзу. Іди, каже, Маріє, сапай. За буряки, каже, мені нічого не буде, а за кукурудзу шию намилять... Та хіба ж можна таке з людьми, з землею чинити?..

А то, згадується, виступав дід на обласному зльоті передовиків. Закінчив свій виступ, зійшов з трибуни і, не поспішаючи, почав по східцях зі сцени спускатися. Коло сцени його затримала стенографістка:

— Будь ласка, залишіть мені текст вашого виступу.

Дідусь усміхнувся:

— Мій виступ? Прошу, тримайте.

І витяг з кишені дорідний кукурудзяний качан.

— Оце моє слово. Беріть на згадку. Новий гібрид. Можете записати: білу грузинську зісватав з дагестанською...

* * *

Повернувся дідусь із Москви, де був як делегат на XXII з'їзді партії, зібрав свою «гвардію» і таку промову виголосив:

— Понад п'ятнадцять літ, жіночки, ми з вами кукурудзу вирощуємо. Спасибі вам. Без вас не бачити б мені отих зірок золотих на грудях, їй-богу! От і скажу вам по секрету: у Кремлі бачився я з космонавтом і од вашого імені, жіночки, слово йому дав, що виведе наша ланка новий гібрид — космічний. А дід ваш ніколи марно язиком не молов.

Іншим разом з Пленуму ЦК КПРС привіз він у Любомирку знатного гостя — Парасковію Андріївну Малиніну, голову колгоспу із Костроми. Послухала вона виступ Блажевського на Пленумі, підійшла до нього та й каже: «А не перехвалюєте ви, бува, свою котовчанку. Одесити — такий народ, що люблять своїм краєм похвалитися».

Дід відповів так: привіз костромчанку до себе, подарував тонну гібридного насіння і сам подався на Костромщину «консультантом».

...Малиніна прощальний обід просто на лужку влаштувала. На зеленій траві обрус розстелили. Баяніст заграв «Розпрягайте, хлопці, коні». Дід затягнув тенорком. Аж тут Малиніна, як на параді, скомандувала:

— Ей, ведіть сюди подарунок!

«Що за чудасія?! — подумав дід. — Ніколи не чував, щоб подарунок водили».

Оркестр ушкварив туш. Люди розступилися. Блажевський побачив: дві доярки ведуть чорненького, з білими яблуками на боках, вгодованого бичка.

— Чим багаті, тим і раді, — сказала Блажевському хазяйка. — Не погребуйте нашим подарунком. Костромська порода!

* * *

Ювілей кукурудзяного діда бучно відзначала вся Любомирка. Рано-вранці радіо з Одеси передало:

— Двічі Герою Соціалістичної Праці Євгену Вікторовичу Блажевському сповнилося вісімдесят років!

Листоноша з ніг збився: поздоровлення, телеграми, листи.

Господиня наварила, напекла. На столі — іменинний пиріг. Запалили вісімдесят свічок.

Прибігли діти з школи.

— Дідусю, а ми коло вашого бюста посадили вісімдесят дубочків!..

От бачите, таки ж є кукурудзяний дід. Добрий, лагідний, веселий. Оце йому на дев'ятий десяток пішло. Але запалу молодого, творчого, трудового в нього ще — ого-го!

В. ЛЯСКОВСЬКИЙ.

Село Любомирка,
колгосп ім. Горького,
Одеської області.

Мал. БЕ-ША

— Де ж справедливість? Я тут працюю, як проклята, а він зарплату одержує.

СВИНІ І ЦИСТЕРНИ

Правда ж, не гарно, коли де-небудь на території господарства стоять калюжі, а в тих калюжах лежать свині?

— Дуже не гарно, — сказали в один голос директор Чернівецької автобази Подільського раднаргоспу Микола Якович Семендяєв та головний інженер цієї ж автобази Дмитро Давидович Корнієць, — така картинка відразу ж гоголівський Миргород нагадує. От у нас на господарстві автобази теж є калюжі, але свиней ви й близько не побачите. Замість свиней у наших калюжах лежать цистерни, зняті з молоковозів. П'ять років у тих калюжах лежали чотири цистерни, а оце навесні цього року ми ще їм до компанії дві додали. Гарні такі, кожна понад 1000 карбованців коштує. Сонечко як засвітить, так у калюжах і починають срібні зайчики стрибати — цистерни ж емалітом пофарбовані. Правда, ті чотири вже не так блищать, облупилися, а ці дві ще нічого, блищать.

І що ви думаєте?! Голови колгоспів хочуть нас позбавити цієї краси. Так прискіпуються, так прискіпуються, вимагають, щоб ми їм ці цистерни віддали. Колгосп ім. Леніна, Кельменецького виробничого управління, таки вирвав у нас з рук одну (правда, не з цих шести, у нас ще одна була). Інші теж наступають.

Що ж вони хочуть, щоб ми замість цистерн свиней у своїх калюжах розводили? Навіщо нам ця сільськогосподарська романтика? Не вийде!

І не виходить... Жодна цистерна з калюжі не виходить.

Я. МАРТИНОВ,
шофер.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Він — людина різнобічна. В його душі в якійсь дивній сполуці мирно уживались безпардонне хамство і палка любов. Хамство — до людей. Любов — до грошей». Цей портрет головного ветлікаря Самбірського району (Львівська область) І. Д. Повстюка було намальовано у № 3 журналу, у фейлетоні «І не тільки грубіян».

Усі факти, наведені у фейлетоні, підтвердились.

Повстюка з посади головного ветлікаря знято. Про це написав нам заступник міністра виробництва і заготівель с.-г. продуктів УРСР т. Важеговський.

В ДВА РЯДОЧКИ

ОРЕЛ І КОЛІБРІ...

Скоріше за Орла летить Колібрі...
Як видно, діло не в калібрі.

КРИТИЧНА ОСОБА

Не жав, не сіяв, не кував —
Лише других критикував.

ОСЕЛ НА П'ЄДЕСТАЛІ

Осел заліз на п'єдестал...
Од того мудрим він не став.

МОРАЛЬ ОСИ

Оса Козявку зобижала
За те, що та була без жала.

Володимир ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Скопин,
Рязанської області.

СЕРЕД ДОВГОЖИТЕЛІВ

У Радянському Союзі налічується більше 30 тисяч людей, віком понад 100 років.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я ще Петра Першого отаким пам'ятаю, а ти хвалишся, що Пушкіна бачив!..

Виставка ширнетреба

ЗАЛІЗНІ ВАРЕНИКИ

Не годиться заглядати в щілину. Але, одверто кажучи, іноді кортить.

Закортіло і шоферам колгоспу ім. Калініна хоч крізь щілину подивитися, що воно коїться на Івано-Франківському ремонтному заводі. На тому самому заводі, що ремонтував мотор для колгоспної автомашини ГАЗ-51.

Глянули шофери і побачили, що на заводі не мотори ремонтують, а... вареники ліплять. Начинка в тих варениках — залізна, а тісто — з смоли.

Одного такого вареника завод назвав мотором і почастував ним колгосп ім. Калініна.

Коли шофери почали ставити той мотор на автомашину, то раптом виявили на блоці якусь дивовижну пухлину. Колупнули її нігтем, а це — смола. Зідрали смолу, а під нею — щілина. Величенька щілина!

Крізь ту щілину стало видно і тих, що ліплять вареники, і тих, хто тими майстрами керує.

Одного ми тільки не вгледіли, чи дісталося щось ремонтникам за те, що вони так старанно залізні вареники ліплять.

Жаль, коли не дісталося.

Треба, мабуть, і їм щось вліпити!..

Шофери В. БІЛИЙ, І. ГРОМОВИЧ.

Кельменецький район,
Чернівецької області.

ДЕКОРАТИВНІ ШАФИ

Мешканець м. Чернівців І. Г. Співаков купив шафу виробництва Рожнятівського лісокомбінату (Івано-Франківська область).

Нічого поганого в цьому не було, коли не зважати на те, що шафа почала розлазитись на очах, ніби зроблена вона не з фанери, а з гнилої дранки.

Цілком зрозуміло, що Співакова факт загибелі шафи не втішив, а зовсім навпаки; і він звернувся до Чернівецького міськпромторгу: «Бачите, чим торгуєте?»

А на складах міськпромторгу ще ціла партія таких шаф. Таких і навіть кращих: без ручок і без замків.

І тоді полетів лист з Чернівецького міськпромторгу у Київ до «Перця»: що робити?

А що його справді робити?

Нічого не робити. Дивитися на шафи.

Громадянин Співаков сам винен. Він, мабуть, і одяг у тій шафі вішав. Звичайно, шафа розлізеться.

Невже так важко здогадатися, що на Рожнятівському лісокомбінаті декоративні шафи роблять? От і ручок, і замків до них не прибляють. Щоб не рипати зайвий раз дверцями.

Купив, обережненько поставив, сядь і дивись на неї.

Декорація...

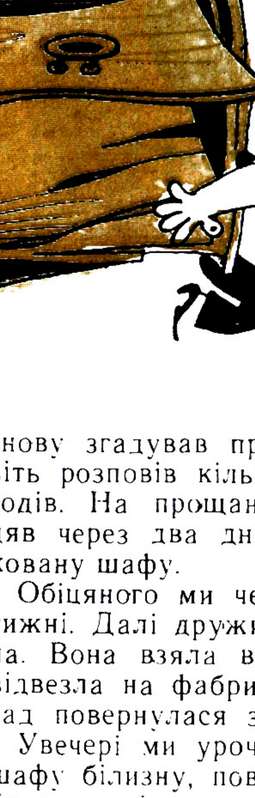

СТІЛЬЦІ, З ЯКИХ НЕ ХОЧЕТЬСЯ ВСТАВАТИ

Серед нових експонатів нашої виставки найбільший інтерес викликали стільці виробництва Цуманського (Волинська область) деревообробного комбінату.

Стільці і справді придатні тільки для виставки. На них можна дивитися, але на них не рекомендується сідати.

Муха, котра наважиться сісти на цей стілець, ризикує залишитися там навіки, людина (якщо вона молода і здорова) може відліпитися сама.

Лак, яким вкрито стільці, можна використовувати як липучку, як клей, зрештою, як мастику для підлоги.

Вкривати меблі ним не рекомендується. Якщо, звичайно, мебльовики не бажають постачати експонати для виставки ширнетреба.

ЩОСЬ ТВЕРДО-М'ЯКЕ, РОЗСИПЧАСТЕ...

Спірка точиться з приводу того, як іменувати продукцію Оріхівського (Запорізька область) цегельного заводу.

Директор заводу, взявши в руки свій виріб, гордовито каже:

— Цеглина!

Покупець бере в руки той же виріб, мне його і заявляє:

— Це глина!

Якщо вдуматися, то обидва вони мають рацію.

Коли продукцію цегельного заводу розглядає директор, вона і справді має вигляд твердих брусків. Коли ж та продукція доходить до споживача, то з твердого матеріалу вона перетворюється на сипкий і крихкий.

Само собою, колгоспам і радгоспам такий будівельний матеріал не потрібен. А обласні організації їм рік у рік занаряджують ту цеглу. І кожного разу — з Оріхівського заводу.

— Цегла нормальна,— запевняють в області.— Виготовлена відповідно до ГОСТу.

ГОСТочортіла нам, правду кажучи, оця морока!

Якщо вже так конче необхідно, щоб ми з Оріхова одержували глину, то хай нам її шлють в первісному вигляді — тобто ще до того, як вона побувала в печах цегельного заводу.

Так, принаймні, хоч якась користь з неї буде.

І. КУРОЧКІН,
інженер-будівельник виробничого колгоспно-радгоспного управління.

м. Пологи,
Запорізької області.

ЧЕТВЕРТА ШАФА

Ми купили шафу.

Вірніше, купила її дружина і сказала мені про це, щойно я увійшов у кімнату.

— Ти тільки глянь, яка гарненька шафа, — потягла мене за руку жінка. — Це наша фабрика такі симпатичні випускає. І не дорогі...

— Чому ж ти так хвилюєшся? — запитав я дружину.

— А я зовсім не хвилююсь! Це тобі так здалося! Просто, одна половинка дверей у шафи чогось не причиняється.

— Дурниці, — заспокоїв я дружину, — все буде гаразд. — Але виправити дефект було не так і просто. Коли зачинялися ліві дверцята, то праві ніяк не хотіли зробити те саме. І навпаки, якщо зачинялись праві дверцята, то капризували ліві.

Тоді я надумав зачинити обидві половинки разом. Вийшло вдало. Але не встиг я відійти, щоб збоку глянути на шафу, як дверцята, ніби по команді, розлетілися в різні боки. Мене розібрав сміх, а дружина гірко заплакала.

— Сльози горю не зарадять, — сказав я дружині, — треба піти в магазин і попросити замінити шафу.

— Та я вже була, — призналася дружина, — але там сказали, що міняє тільки фабрика...

Другого дня зустріла мене дружина вже веселою.

— Нам, чоловіче, просто підвезло. Уяви собі, директор фабрики добре знав мого батька. Тільки-но я зайшла до нього і натякнула, що буду скаржитись, напишу в газету, він пильно подивився на мене і раптом сказав: «Щось мені дуже знайоме ваше обличчя. Ваш батько часом не служив на півночі? Ну, звичайно, тут ніякої помилки. Ми були з ним бойовими друзями! Ах, роки, роки!..» Одним словом, завтра у нас красуватиметься нова шафа.

— Я щось не пам'ятаю, щоб твій батько служив на півночі, — сказав я дружині.

— Я теж не впевнена. Але ж він мене впізнав...

Минуло три дні, а навстіж розчинена шафа одороблом стояла у нашій квартирі.

— Поїду ще, — рішуче заявила дружина.

Цього разу директор фабрики прийняв її ще привітніше. Він знову згадував про батька і навіть розповів кілька бойових епізодів. На прощання твердо обіцяв через два дні замінити браковану шафу.

Обіцяного ми чекали рівно два тижні. Далі дружина не витримала. Вона взяла вантажне таксі, відвезла на фабрику шафу, а назад повернулася з новою.

Увечері ми урочисто поклали в шафу білизну, повісили одяг і зібралися відсвяткувати цю подію розкішним чаюванням. Дружина пішла до шафи — взяти скатертину. Потягла за ящик, а він ні з місця. Я поспішив на допомогу. Затріщала і скособочилась задня стінка, а ящик залишився на місці.

Чаювання не відбулося. Шкребло на душі.

Назавтра на мебльову фабрику поїхав уже я. В мене аж кипіло. На щастя, все обійшлося без сварки. Не встиг я розповісти, в чому справа, як директор зміряв мене поглядом з голови до ніг і сказав:

— Ви мене не впізнаєте? А я вас ще хлопчаком пам'ятаю. І вашу маму чудово знаю. Як вона там поживає?

— Нічого, дякую, — осікся я і лагідно так попрохав обміняти шафу.

— Обов'язково, — запевнив директор. — Він тут же комусь подзвонив по телефону. — Привіт мамі! — гукнув на прощання.

Третя шафа простояла у нас рівно 21 день. На 22-й вона почала катастрофічно швидко розпадатись на окремі деталі.

Цього разу до директора фабрики пішли ми вдвох з дружиною. Він нас одразу впізнав і підвівся з місця, щоб привітати, але я не дав цього зробити.

— Товаришу директор, — пішов я на хитрість, — хоч ви і добре знаєте батька моєї дружини і мою маму, але ви, видно, не знаєте нашого дяді. Він працює в комітеті партійно-державного контролю і передає вам привіт. На цьому будьте здорові!..

Тепер у нас четверта шафа. Та будьте певні, міняти її вже не доведеться. Вона вірно прослужить нам не один десяток літ.

Н. КВІТКО.

м. Одеса.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Грицю, Грицю, до роботи!
— В мене щось нема охоти...

— Грицю, Грицю, до телят!
— В мене ніженьки болять...

— Грицю, Грицю, до корів!
— До корів?! Чи я здурів?!.

— З Марусею одружуся
І у місті залишуся!..

НА ДЗЕРКАЛО НАРІКАТИ НІЧОГО...

ЯК ЗАПЕВНЯЮТЬ очевидці, це трапилося в зоопарку. Біля однієї з вольєр зчинився шум.

— Це викривлення дійсності! — гукав пройнятий гнівом якийсь громадянин. — Це наклеп на нашу скромну трудову коняку!!!

— То ж не коняка, — пояснили йому. — То — зебра.

— Ну й що з того? — не заспокоювався громадянин. — А ви бачите, як її, бідолашну, розписали?!

— Це вона сама себе розписала! Ще в утробі матері, — засміялися люди.

Але розгніваний громадянин і слухати нічого не хотів.

— Ні, ми ще з цього приводу поговоримо! — не вгамовувався він. — Напишемо куди слід!

І він пішов, потрясаючи кулаками.

— Цей дядя часом не п'яний?.. — спитав у матері якийсь малюк.

— Ні, — сказала малому мати. — Це дядя спростувальник.

З цілковитою відповідальністю можемо запевнити, що це була спостережлива жінка. Спростувальники у своїй переважній більшості дуже нагадують того розгніваного громадянина з відомого анекдота.

Як правило, логічне обгрунтування їх спростувань майже завжди однакове.

Якось у нашому журналі було опубліковано фейлетона про свавілля головного лікаря Новомосковської (на Дніпропетровщині) міської лікарні.

Сам головлікар мовчки проковтнув гірку пілюлю. Він, на превелике здивування багатьох своїх колег, і словом не відгукнувся на критику. А чому — це стало ясно пізніше, коли за перо взялася інша людина. Вона почала засипати спростуваннями редакцію, облздороввідділ, обком, вищі партійні інстанції. Всі спростування були підписані секретарем парторганізації лікарні Ц. І в усіх ішлося про одне — що на головлікаря зведено наклеп: ніяких машин «швидкої допомоги» він в особистих потребах не використовував, жодного лікаря з роботи не вижив.

Оскільки Ц. вимагала від редакції доказів, їх було їй представлено.

— Ось протокол автоінспекції. У ньому написано, що в машині «швидкої допомоги» каталася дочка головлікаря.

— Так то ж дочка, — заперечувала секретар парторганізації.

— А от ще один документ: на «швидкій допомозі», як на власній кареті, у місті і поза містом роз'їжджала дружина головлікаря.

— Так то ж — дружина, а не головлікар...

Приблизно такі ж були і заперечення з приводу переслідування лікарів, які один за одним тікали з цього медичного закладу.

— Вони самі подавали заяви про звільнення, — заперечувала Ц. — За власним бажанням. Ось їхні заяви...

Одного не врахувала спростувальниця: що заяви від тих лікарів надійшли і до міськкому партії. І вже в них вони пояснювали, що їх нестримне бажання піти з лікарні викликане свавіллям головного лікаря.

Міськком партії, звичайно, розібрався у справі. Факти, які Ц. намагалася заперечити, міськком підтвердив. Словом, спростування було цілком і повністю спростовано. І якщо ми тепер не виставляємо на прилюдний осуд самого спростувальника і не називаємо повністю його прізвища, то це ми робимо виключно тому, що людина кінець кінцем таки усвідомила свою помилку.

На жаль, серед войовничого племені спростувальників це трапляється не так часто.

Минулого року газета «Вечірній Київ» опублікувала кореспонденцію «Моя рацпропозиція». У кореспонденції, наче в дзеркалі, відбивався стан з раціоналізацією на підприємствах та будівельних об'єктах «Головкиївміськбуду».

Але картина, котру відтворило дзеркало, чомусь мало нагадувала ті фундаментальні полотна, які щоквартально малював і за які щоквартально одержував премії старший інженер «Головкиївміськбуду» по раціоналізації т. Пустовалов.

Живописні полотна т. Пустовалова відзначалися талантом майстра, якого природа щедро обдарувала творчою фантазією. А дзеркало, як відомо, фантазувати не вміє. Воно показує тільки те, що є. І дзеркало показувало, що в ряди справжніх, чесних раціоналізаторів «Головкиївміськбуду» вперлися і такі, як, скажімо, начальник відділу постачання тресту «Гідрошляхбуд» т. Косий, його заступник т. Блюмін і старший бухгалтер т. Вайнер.

П'ять років трест «Гідрошляхбуд» завозив гранітний щебень з Гніванського кар'єру на Вінниччині. А на шостий — три діячі, згадані вище, схопилися: є ж кар'єр ближче — на Житомирщині. Чому б не возити звідти? Здоровий глузд, який чомусь пробудився з запізненням на п'ять років, тт. Косий, Блюмін і Вайнер видали за раціоналізаторську пропозицію. А за неї одержали винагороду — 662 карбованці.

Кореспонденція, надрукована у «Вечірньому Києві», розповідала не тільки про цей, але і про інші подібні і не менш разючі факти.

Важко, звичайно, воювати з газетою, яка з нещадністю дзеркала показує тільки те, що є, а не те, що декому хотілося б бачити. Але вихід із важкого становища все-таки було знайдено: у дзеркало шпурнули важким, як брила граніту, спростуванням. Та чомусь од тієї брили дзеркало не тріснуло і не перестало віддзеркалювати дійсність.

За кілька місяців на сторінках газети знову було опубліковано фейлетон з новими фактами, які стверджували стару істину — що в «Головкиївміськбуді» все ще не навчилися відрізняти справжнього раціоналізатора від самозванця. І цього разу тт. Кушнарьов і Пустовалов своє спростування спекли значно швидше, ніж раніше. Воно й зрозуміло: набили руку...

Коли ж з стоячого болота, що створилося в «Головкиївміськбуді» навколо раціоналізаторських справ, тухлий душок донесло до «Перця» і там появився фейлетон «Один — з сошкою...» — по ньому відкрила вогонь артилерія всіх спростувальних калібрів «Головкиївміськбуду».

Тепер, правда, дехто вже б'є відбій. Колишній начальник главку т. Лисенко, той, наприклад, визнав, що незаконно урвав шмат з пирога, призначеного для раціоналізаторів, і гроші повернув державі.

Головний інженер главку т. Кушнарьов грошей повертати не хоче, але вже погоджується, що дещо з того, що він відстоював, як раціоналізацію, насправді не раціоналізація.

І лише т. Пустовалов — старший інженер по раціоналізації упертo продовжує відстоювати своє право на премії — одноразові та щоквартальні, які він систематично одержує.

— А за що ті премії?! — допитуємося. — Чи не за те часом, про що згадувалося в недавньому рішенні комісії партійно-державного контролю? У ньому, між іншим, сказано: «...старший інженер по раціоналізаціях т. Пустовалов М. В. не вживав своєчасно належних заходів для впорядкування роботи в трестах і БМУ, не тільки не викривав порушень, що маються, але виступав як захисник порочної практики неправильного прийняття раціоналізаторських пропозицій...»

— А знаєте, — перебив нас головний інженер «Головкиївміськбуду» т. Кушнарьов. — Я той... я не зовсім згодний і з рішенням партдержконтролю!

Ну що ж, буде, значить, ще одне спростування, полетить ще один камінь у дзеркало.

А може, все-таки, дзеркало не винне? Га? Подумайте, вельмишановні!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Виступає ансамбль дармоїдів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

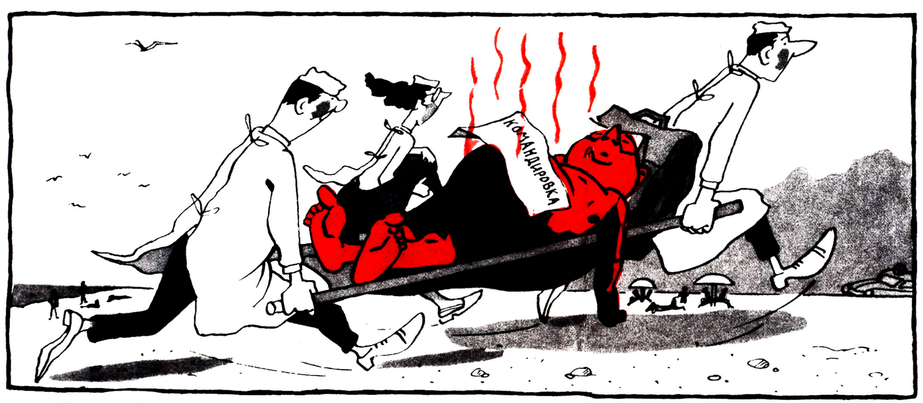

Згорів на роботі.

Новини з питань тяганини

Для встановлення пенсії робітникові Житомирського промкомбінату М. М. Павлюку потрібна була довідка з Баранівського райпромкомбінату, де він працював раніше.

Наївні люди, мабуть, думають, що одержати довідку просто, як поздоровкатись, тим паче, що довідці тій належало зробити подорож не з Магадана до Ужгорода, а по території однієї області.

Так ото, щоб наївні люди не були більше наївними, наведемо таку хронологію тяганини:

26/II-64 року Житомирський міськсоцзабез звернувся до Баранівського комбінату з проханням надіслати потрібну довідку.

6/III — той самий соцзабез звертається до того самісінького комбінату з тим самісіньким проханням.

12/III — Павлюк дзвонить по телефону на Баранівський комбінат (прохання те ж саме).

20/III — Павлюк дзвонить удруге туди ж з тим же проханням.

24/III — Павлюк дзвонить втретє... решту див. вище.

27/III — замість довідки надходить якась незрозуміла відписка.

2/IV — Житомирський міськсоцзабез пише втретє... Див. вище.

3/IV — Павлюк дзвонить вчетверте... Див. вище.

9/IV — втручається дирекція Житомирського промкомбінату і просить директора Баранівського райпромкомбінату т. Бондар надіслати потрібну довідку робітникові.

13/IV — втручається трест побутового обслуговування. Див. вище.

Через кілька днів директор Баранівського райпромкомбінату т. Бондар змилостивилася і довідку надіслала.

А ви думали, так просто? Ого! Щоб ви не думали, що тяганина і зволікання прості речі, наведемо ще один приклад.

Ця тяганина вимірюється вже не днями, а роками.

У 1959 році БМУ № 7, Полтавського обласного управління побутового обслуговування, де начальником С. С. Козлов, взялось будувати нові цехи Решетилівської фабрики художніх виробів ім. Клари Цеткін.

Щоб не затягати розповідь про тяганину, знову вдамося до голих цифр і до хронології.

1959 рік — кошти на будівництво освоєні на 50%.

1960 рік — вже аж на 69,2%.

1961 рік — зовсім гарно — 84%.

1962 рік — жити можна — 80%.

1963 рік — не те...— 60,8%.

1964 рік — квартальний план на 25%.

Що буде далі, побачимо. Часу попереду — ого, скільки!

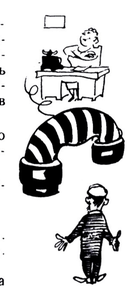

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Народні усмішки

НЕ ТАК, ЯК ЛЮДИ

Набридло чоловікові, що його жінка щодня через всякі дурниці свариться, і вирішив її провчити. Купив черевики, приносить додому і каже:

— Певно, жінко, будеш кричати на мене. Купив я черевики і аж по дорозі додому роздивився, що один черевик з правої ноги, а другий з лівої.

— Чуєте, людоньки!— заверещала жінка на весь двір, щоб всі сусіди чули.— Чи ж не дурний він?! Один черевик купив з лівої ноги, а другий з правої! Та чому ж ти, йолопе, не помінявп!! Ти завжди робиш не так, як люди!

Повідомив Б. ГАЛЯНОВСЬКИЙ з с. Свистільники Галицького району на Івано-Франківщині.

ЗРОЗУМІВ

Вчитель на уроці пояснює.

— Все, що нас оточує, становить матерію. Є такі предмети, які ми бачимо, а є такі, що їх не видно. От ти, Миколо, назви таку матерію, яку ми не бачимо.

— Мабуть, це підкладка в кишені, — непевно сказав Микола.

Повідомив Б. ЛИТВИНЮК з с. Гориньград, Ровенської області.

ВІДПОВІВ

Першокласник. — Тату, а сьогодні вчитель дав запитання всьому класу, і ніхто, крім мене, не відповів.

Батько. — А що вчитель питав?

Першокласник. — Та вчитель питав, хто розбив вікно.

Батько. — Ну, а ти що сказав?

Першокласник. — Ну... сказав, що вікно розбив я.

Повідомив А. Р. КОЛЕЖНЮК з с. Лисиче, Шепетівського району, Хмельницької області.

У КНИЖКОВОМУ МАГАЗИНІ

Покупець:— Скажіть, будь ласка, у вас є в продажу «Моабітський зошит» Джаліля?

Продавець:— Ви що, товаришу?! У нас магазин книжковий, і ніяких зошитів у продажу не буває. Спитайте в магазині канцтоварів.

Повідомив В. Є. ЯКОВЛЄВ з с. Ницаха, Охтирського району, Сумської області.

ХИТРИЙ БАТЬКО

Були у батька дуже ледачі сини. Ото сплять, доки сонце не припече, а їсти так відразу встають.

Одного разу треба було перевезти снопи, та рано, щоб вони, чого доброго, не пообсипались.

— Хлопці, вставайте! — гукає батько, а сини хропуть, аж луна йде.

Тоді батько розпік сковороду та на гаряче дно кухоль води вилив.

Вода як затріщить, як зашипить. Хлопців з ліжка як вітром здуло. Миттю до столу посідали.

Подивилися вони на батькову хитрість та й кажуть:

— А ми думали, що то сало шкварчить...

Повідомив В. Д. КИНАЛЬ з с. Ступника, Хмільницького району, Вінницької області.

ФІЛОСОФСЬКИЙ КАМІНЬ

У Василя Степановича Москалюка зібралося вишукане товариство. Всі — люди надійні, всі — фахівці. Невелична аудиторія складалася з комірника цегельного заводу № 2 Костянтина Івановича Архієрейського та комірника цегельного заводу № 3 Миколи Григоровича Майданського, виконроба Олексія Петровича Євстигнєєва та повноважного представника від залізничного будівництва комірника Романа Леоновича Білецького, начальника цегельного заводу № 7 Олексія Васильовича Засядька та його майстра Миколи Михайловича Веретка. У кутку скромно примостився Григорій Ілліч Хруслов, завідуючий магазином № 1 Івано-Франківського «Облжитлопостачторгу». Відбувалося щось середнє між теоретичною конференцією й семінаром по обміну досвідом.

Головуючий Василь Степанович Москалюк, відомий «у мирі» як смиренний продавець-брайер заготівельної бази «Укрлісбудторгу», доповідав, вражаючи слухачів тонкими спостереженнями і глибокими практичними висновками.

— Що ми маємо, товариші? — риторично запитав він. — Ми маємо цеглу. А цегла у час розгорнутого житлового будівництва — це той філософський камінь, про який колись мріяли королі і принци. А де ми сидимо, товариші? Ми всі сидимо на місцях, де цегла сама пливе у руки. Але на цих золотих місцях ми досі сидимо, склавши руки. Я закликаю усіх присутніх до творчого горіння, до нових дерзань, до наполегливих пошуків прихованих і невикористаних резервів!

Присутні одностайними вигуками схвалили ці палкі і своєчасні заклики.

— Є безліч джерел, — вів далі промовець, — з яких необлікована цегла потече в наші руки золотоносною рікою. Скажімо, присутній тут виконроб Олексій Петрович Євстигнєєв заощадив цеглу. Що йому робити? Здати державі і почати новий всенародний рух за економію будівельних матеріалів? Нема дурних! Присутній тут Олексій Петрович здасть заощаджену цеглу не державі, а комірникові Костянтину Івановичу Архієрейському. А я продам її по твердій ціні приватним забудовникам...

Олексій Петрович сороміливо опустив очі долу. Всі з повагою дивилися на нього.

Але не можна, товариші, зупинятися на досягнутому! Не можна також допустити, щоб хтось із наших славних трудівників здогадався, що купує не цеглу, а філософський камінь. Бо ми тоді сидітимемо не на своїх місцях, а сядемо всі в одне місце. Отже, правило мусить бути одне: забудовникам — по всій формі оформлену цеглу; державі — документи, а нам — чистий прибуток. Робити це ми будемо ось як...

Ми не можемо з впевненістю сказати, що події розгорталися саме так. Можливо, Москалюк не збирав таких зборів, не закликав своїх поплічників схвалити резолюцію про сміливе використання прихованих резервів, а провадив роз'яснювальну роботу з кожним індивідуально. Архієрейський, наприклад, запевняє, що Москалюк спокушав його не теоретичною конференцією, а пляшкою оковитої. А з пляшками Архієрейський ніколи не ворогував.

Словом, так чи сяк, але угоди було досягнуто, і акціонерне товариство по видобутку філософського каменя почало діяти.

Незмінний голова товариства Василь Степанович Москалюк тинявся з чековими книжками у кишені на подвір'ї цегельних заводів і особисто зустрічав покупців. Приїде забудовник з села, бачить, чоловік без діла вештається, і до нього з запитанням:

— Чи тут цеглу продають?

Тут, тут, — відповідає новоявлений «алхімік».

Покупець радіє:

— А де контора чи бухгалтерія, щоб товар виписати?

Москалюк ляскає по кишені:

— Отут і контора, і бухгалтерія, — і дістає чекову книжку. — Скільки вам?

Просто і зручно. Ніякої черги! Ніякої тяганини!

— А де у вас каса?

Москалюк ляскає себе по другій кишені:

— А отут і каса...

І не втямки було забудовникові, що ця «простота» держави у велику копійчину влітає. Коли і контора, і бухгалтерія, і каса у тебе в кишені, хіба важко підробити і переписати документи?

Візьмемо для прикладу один випадок з тисячі. Забудовник Василь Савич Витковський купив дві машини цегли. І товар одержав, і документи по всій формі. А в своїй «кишеньковій бухгалтерії» Москалюк все підігнав так, ніби купили лише одну машину. А на випадок, щоб Витковського не розшукали і не розпитали, він записав ту цеглу на ім'я якогось вигаданого Дегтяря.

Удруге звернувся забудовник до Москалюка і вдруге йому не відмовили. Знову з товаром і документами все було в ажурі. Та звідки Витковському було знати, що з трьох машин цегли дві він повіз з краденим будівельним матеріалом? А траплялися і такі забудовники, які купували одразу по десять машин цегли, не думаючи і не гадаючи, що дев'ять з них були нагружені «прихованими резервами».

Коротко кажучи, формулу «покупець — цеглу, державі — документи, собі — прибуток» привели в дію. Списували вигадану побиту цеглу, продавали «брак», клали на будівництві стін товстий шар розчину, а «зекономлену» на цьому цеглу передавали Архієрейському та Майданському... Нарешті Москалюку ще більше повезло — він украв у комірника бази Б. М. Левіна три чекові книжки.

Але замість повідомити міліцію про зникнення трьох чекових книжок, директор бази Олексій Васильович Копилов обмежився адміністративною грозою. Щоб навчити Левіна пильності, він вдарив його копійкою — вирахував з нього копійчану вартість викрадених чекових книжок.

Злодії нахабніли дедалі більше. А чого б не нахабніти, коли ніхто нічого не помічав? Начальники цегельних заводів № 2 і № 3 Г. А. Вайсблат та Д. О. Поповичі не помічали навіть, що їхні заводи перетворилися на якісь «караван-сарай». З ранку до вечора біля заводів стовбичила безліч «попутних» машин, товклися покупці. Сюди їхали вже не тільки з Івано-Франківської області, а й з сусідніх областей. Тисячі людей купували цеглу, і на цих тисячах злодії робили гарні гроші...

Навіть суворі ревізії їх не лякали. Бо ревізії відбувалися тільки планові, про які всі знали заздалегідь. А раптовими наскоками «алхіміків» не турбували.

Так, хороша це штука — філософський камінь! Недарма за ним королі та принци побивалися. Отак візьмеш його у руки, погладиш шерехату поверхню, дмухнеш на долоню, і в повітрі легкою хмаринкою злітає золотий пилок...

Але те, чого так боявся Москалюк, таки сталося: зібрали акціонерів в одне місце і попросили поділитися досвідом, розкрити секрети виробництва. Надто допитливі слідчі обласної та міської прокуратур цікавилися і технологією, і філософським боком справи...

Ой, як не хотілося сучасним «алхімікам» розкривати своїх секретів! Вони, бідолахи, так переживали і мучилися, наче їх грабували серед білого дня.

Нам залишається їх тільки заспокоїти. У наші гуманні часи їм нічого турбуватися, у часи похмурого середньовіччя було значно гірше. Колись, якщо король чи принц помічали, що алхіміки вивертають їхні королівські кишені, можновладці вішали їм на шиї по цеглині та й кидали злодюг у воду. А зараз, як відомо, злодюг з цеглою на шиї (навіть краденою) у воду не кидають.

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

м. Івано-Франківськ.

Мал. Л. КАПЛАНА

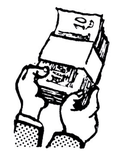

НІ КРОКУ...

Голова Шарівської селищної Ради т. Кухаренко (Богодухівський район, Харківської області) вже кілька років запевняє людей, що упорядкує шляхи в селищі. Всі його слова виявились пустими, а кошти, відпущені на благоустрій селища, невикористаними.

(З листа до редакції).

Він дає обіцянки щороку,
Та не видно його у роботі...
Мабуть, тому не робить ні кроку,
Що боїться загрузнуть в болоті.

К. ЮР.

НЕ ТІ ЛАВРИ

Яким було оголошено конкурс на найневпорядкованішу вулицю, ми певні, що члени журі між собою пересварилися б. Одні кричали б:

— Перша премія мусить належати вулиці Вокзальній міста Золочів, Львівської області!

Інші б їм заперечували:

— А ви поїдьте у місто Гайсин, Вінницької області, та прогуляйтеся вулицею Комнезамівською, тоді й будете говорити!

І коли б перші переконали других, то Золочівський міськраді не варто було б пишатися.

А коли б другі переконали перших, то не варто було б пишатися Гайсинській міськраді.

Не ті лаври...

Після закінчення учбового року поїхали ми з нашою вчителькою, з татами і мамами до Канева на могилу Тараса Григоровича Шевченка. Дуже гарна то була екскурсія!

Поклали ми квіти на могилу дідуся Тараса, в музеї побували, погуляли. Звичайно, зголодніли.

Повели нас,, дядю Перче, старші обідати у ту чайну, що біля самісінької пристані примостилася.

І хоч як ми їсти хотіли, а пообідати не змогли.

Дуже несмачний обід був і дуже брудно було в чайній. І склянки нам подали неміті, і рушник біля умивальника висів, на ганчірку схожий. А в зеленому борщі пісок тріщав, м'ясні битки порозлазилися, і рис підгорів.

Ми читали, що колись поганих учнів залишали без обіду. Ми гадаємо, що тьотів і дядь, котрі у чайній тій порядкують, теж варто без домашніх обідів залишити і примусити власне варивo на обід їсти.

Порадь, Перче, тьоті Галині Іванівні Нароській — директорові ресторану «Україна», від якого ота чайна на пристані працює, та дяді Бондаренку, голові Канівського міського споживчого товариства, хай так і зроблять.

УЧНІ 1-ГО КЛАСУ
66-ОЇ КИЇВСЬКОЇ ШКОЛИ.

Від 16 грудня минулого року до сьогодні минуло не одне «завтра», а вагон і досі не розвантажили. А не розвантажили через те, що вагон зник. Разом з лісом.

Відтоді всі шукають той вагон. І начальник станції т. Биковський, і прокуратура району, і «Сільгосптехніка». Шукають кожен наріжно. Шукають гуртом. А знайти, мов ту голку в сіні, не можуть.

А вагон же, Перче, не голка. І залізниця — не сіно!...

П. ЧЕРНОВ,
головний бухгалтер радгоспу «Вознесенський».

Стару істину про те, що знайти голку в сіні справа абсолютно безперспективна, —ти знаєш. Та хай їй грець, тій голці! Ти спробуй на станції Вознесенськ, Одеської залізниці, знайти не голку, а вагон лісу.

Ще 16 грудня минулого року той вагон лісу місцеве відділення «Сільгосптехніки» передало нашому радгоспові «Вознесенський». Експедитора радгоспу, що прибув на станцію приймати вантаж, підвели до вагона, показали ліс, навіть помацати його дали й сказали: «Розвантажувати будемо завтра».

Допоможи нам, учителям, покінчити з другорічництвом.

Тільки не подумай, що ми збираємося перекласти на тебе свою роботу. Ні, з школярами - другорічниками ми вже якось самі повоюємо. Інша річ — боротися з другорічниками - будівельниками. А на таких, між іншим, ти теж можеш натрапити в нашій школі. Власне — в тому приміщенні, що, можливо, колись стане школою, якщо його зведе Арцизький міжколгоспбуд, керований т. Вакуленком.

За всіма планами ця школа мала прийняти учнів ще в 1963 році, та будівельники екзамену не склали — залишились на другий рік.

Та ось уже й другий рік минає, а ніяких змін на будівництві школи не видно. Схоже на те, що будівельники збираються в нашій школі ще й на третій рік зостатися...

Може, ти, Перче, трохи підучиш цих невстигаючих, бо без сторонньої допомоги вони, видно, школи так і не закінчать.

УЧИТЕЛІ
(19 підписів).

с. Павлівка.
Татарбунарського району,
Одеської області.

Побачив би ти, який ставок спорудили недавно в нашому колгоспі! На 50 гектарів дзеркало.

Подивився б ти, як двайливо його було зарибнено! Добірних коропців для нового ставка придбали: 15.000 штук!

А глянув би ти, яку рибу ми цієї весни вже виловили з ставка!

Одна в одну. По 1—1½ кілограма в кожній. От тільки біда — дохла. Геть уся.

А подохла вона через те, що голова нашого колгоспу Василь Семенович Джурка не послухав людей і своєчасно взимку не прорубав на ставку душників, щоб риба мала чим дихати.

Риба загинула, і її закопали в землю.

А от хто повинен відшкодувати збитки, заподіяні колгоспові, — це вже, навпаки, — розкопати треба.

Плекаємо надію, Перче, що ця з твоєю допомогою і це буде зроблено.

КОЛГОСПНИКИ
(5 підписів).

Колгосп ім. Котляревського,
Решетилівського району,
Полтавської області

Ти, звичайно, можеш собі уявити, якої б заспівав заступник директора Київської кондитерської фабрики ім. Карла Маркса т. Басін, якби йому замість цукерки та підсунути порожню обгортку. Було б і образ, було б і скарг. А от сам т. Басін часом підсовує людям «пустишки», далеко більші від цукерки.

Фабрика ім. К. Маркса завжди несвоєчасно відвантажує нам кондитерські вироби. Щоб прискорити одержання товару, ми вислали недавно в Київ свою семитонну автомашину.

Все ніби йшло добре. Машину вже встигли наполовину завантажити, коли це, де не візьмись, т. Басін. Та з гиком, та з криком: «Чого так повільно вантажите? Чому мало робітників привезли? Ану скидайте все назад!..»

Скільки наш експедитор не добивався, як він не умовляв Басіна, а той, мов той льодяник на морозі, так і не пом'якшав.

Повернулася наша машина в Житомир порожняком. Побачив т. Басін акта про це, солоденько посміхнувся і сказав: «Треба ж вас трохи чимось лякати».

То як ти гадаєш, Перче, чи не варто за таку солоденьку посмішку зробити т. Басіну гірко? У нас, у Житомирі, гадають, що варто.

Ф. БОНДАР,
керуючий обласною базою
«Укроптбакалія».

Вінегрет зперцем

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

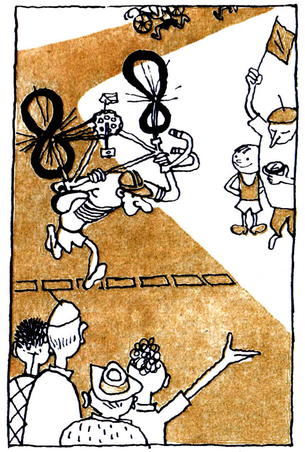

— Першим прийшов гонщик під номером вісімдесят вісім!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Замість рецензії.

Мал. Л. БОЙКА

Раціоналізатор.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

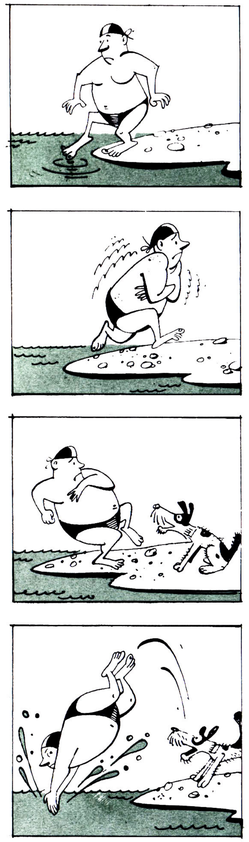

Без слів.

Мал. БЕ-ША

Ой там Роман гусей пасе...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

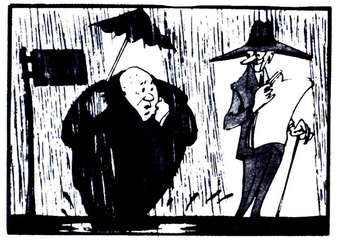

Без слів.

КОЛИ ВОСКРЕСНЕ БИСТРИЦЯ?

До чого ж хорошою була прикарпатська річка Бистриця! Весела і чиста, а береги мальовничі. Навіть коломийки про неї складали-співали.

І риба в Бистриці гуляла-вигравала. Водився тут лящ, короп, рибець, головень, марена; добре почувало себе все водяне населення — велике й маленьке.

Та сталося так, що пропала чудова річка Бистриця...

Не подумайте, що в Карпатах великий землетрус був, і вона під землю втекла. Не падав у неї і величезний уламок гори, не перетинав він річища. Стихійні сили ніякого лиха тут не зробили. Зробили його самі люди.

Восени минулого року авторитетна комісія написала в акті таке: «Річка Бистриця фактично перетворена в каналізаційний колектор».

Он яка дивина сталася: з чистої, веселої річки смердючий колектор зробили! Звичайно, неприємно про подібне писати, а доводиться.

Давно вже вся нечисть з каналізації міста Івано-Франківська у Бистрицю тече. Щодоби місто тисячі кубометрів шкідливої води в річку скидає, а місцевий шкіряно-взуттєвий комбінат теж багато ядучої рідини туди виливає.

Де вже там коломийки біля Бистриці співати, коли до плачу доходить!..

Нащо вже чорти болото і бруд люблять, а й вони повтікали звідти. Розповідали тутешні старі люди, що вони на власні очі бачили, як головний чорт, хвоста задравши, в гори подався, а за ним чортенята пострибали...

Якщо вже й чорти тут не витримали, то риба й поготів. Загинула вона! А отруєна вода з Бистриці в Дністер тече, отож і там часто можна бачити, як риба догори пузцем плаває.

Тепер вам зрозуміло, як саме пропала річка Бистриця?

Неправда буде, якщо скажемо, що керівники шкіркомбінату, міських і обласних організацій безнадійно махнули рукою і заплющили очі, щоб не бачити цієї біди.

Але треба по правді розказати, що ж вони роблять, щоб таке непорозуміння ліквідувати.

Довго вагалися, а все ж таки зібрався шкіркомбінат будувати в себе очисні споруди. Керівники облкомунгоспу і собі до діла підключилися, пораду дали.

— Не витягнете ви самі, — сказали комунгоспівці шкірянникам. — Ми теж будемо міську каналізацію прокладати, отож приєднуйтесь до нас на паях. А ви збудуйте лише споруди, які очищатимуть воду від механічних домішок.

Директор шкіркомбінату т. Велигдан погодився. Гуртом, мовляв, і батька добре бити.

Звернулися «пайовики» до керуючого трестом «Нафтогазбуд» т. Тригубенка І. І. і ласкаво попросили його взяти на себе будівництво отих очисних споруд.

Керуючий Тригубенко, спасибі йому, теж погодився і запропонував будівельному управлінню № 92 розпочинати роботу.

Начальник БУ-92 т. Дячук Г. Н., сердечна подяка йому, не сперечався, а до діла взявся.

Доводимо до відома літописців, які фіксують факти розвитку комунального господарства на Україні, що відбулася ця полюбовна згода року божого 1960-го.

Як же воно далі складалося і розгорталося?

За планом будівництво очисних споруд на шкіркомбінаті треба було закінчити у III кварталі 1962 року.

Минув обумовлений час. І ось прийшов третій квартал роботу приймати. Як і личить, поздоровкався з будівельниками, а вони — лусь його по лобі! Не поспішай! І роз'яснили недоумкуватому: «Ти, друже, переплутав. Ми закінчимо роботу в третьому кварталі... наступного, 1963 року».

Перед початком будівництва всі говорили доладно, а робили дуже несладно: повільно, недобросякісно, ще й проект порушили. Наслідків недовго ждали: восени минулого року після кількаденних дощів насосну станцію затопило і монтаж устаткування довелося припиняти.

Зате у Львівському раднаргоспі діяли оперативніше. Там сказали шкірянникам і комунгоспівцям: «Ми вам гроші дали? Дали! Ви їх взяли? Взяли! Чому ж не використали? Отож на наступний рік і не просіть!».

Все ж таки згодом у раднаргоспі змилосердилися і виділили на цей рік для злощасного будівництва ще 27 тисяч крб.

Але ж і цього літа виділених грошей по-справжньому на діло не повертають. Як видно, нема охоти до роботи!

А як же діяв після згаданого нами 1960 року другий «найвищий»? З чого він починав, як свою основну частину будівництва розгортав?

Завідуючий облкомунгоспом т. Донченко Д. Д. кому хочте скаже, що з мертвої точки зрушили: проект будівництва каналізації і очисних споруд вже виготовлено, республіканські організації підтримують... А закінчить словами: «Відповідних рішень маємо багато, а грошей мало...».

Не беремося судити, чому їх мало і хто тут винен. Але ж добре знаємо, що і облкомунгоспові на початкові роботи у 1964 році виділено 240 тисяч крб. Це не так вже й мало. Треба тільки, щоб їх господарському і оперативно винористали. Але ж досі будівництво в Івано-Франківську не горить, а ледь-ледь жевріє...

Отаний літопис. Багато за останні роки забрудненої та отруєної води у Бистриці сплинуло, а суцільної каналізації в Івано-Франківську так і нема...

Не дивно, що населення дуже невдоволене. В один голос люди кажуть:

— Соромно! Наше місто хороше, красиве. З кожним днем воно росте-розростається. А де ж благоустрій?

Згодні! В свою чергу запитуємо:

— Коли ж воскресне річка Бистриця?! Коли про неї складатимуть і співатимуть нові коломийки?!

Л. ГРОХА,
К. ДІДЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Члени музикального гуртка Балахівської школи-інтернату (Петриківський район на Кіровоградщині) опублікували у № 6 журналу листа про те, що вони ніде не можуть купити струн для щипкових музичних інструментів.

Як повідомив редакцію заступник голови Укрраднаргоспу т. Віленсов, Український раднаргосп зобов'язав Львівський раднаргосп вжити термінових заходів до організації виробництва струн для щипкових інструментів.

★ «Чи перевелися конотопські відьми?» — у фейлетоні під такою назвою Перець у № 7 критикував деякі конотопські організації, які, замість боротьби з радіохуліганами, побажливо ставилися до них.

Секретар Конотопського міськкому КП України т. Борисов повідомив, що фейлетона було обговорено на бюро міськкому партії.

У своєму рішенні бюро суворо попередило начальника міського вузла зв'язку Завалея І. М. та начальника райвідділу міліції Савчука І. Ф., що вони особисто відповідають за дійову боротьбу з радіохуліганами в місті. За серйозні недоліки в боротьбі з радіохуліганами тт. Завалею й Савчуку зауважено.

РОЗКРИТА ТАЄМНИЦЯ

Чи знаєте ви, де шумить найбільший у світі водоспад або як зветься найбільший у світі острів? Напевне, знаєте. А от де завелися найбільші бюрократи і як вони звуться, ви, мабуть, таки не знаєте. Тож поспішаємо лідвідувати й цю білу пляму.

Є на Кіровоградщині Добровеличківський район, а в ньому — колгосп «Заповіт Ілліча». У тому колгоспі погано працює радіовузол, а в селі часто немає електрики. І ніхто не хоче зробити так, щоб радіо балакало, а електрика сяяла.

Одержавши сигнали про це, Перець ще 12 грудня минулого року терміново надіслав його виконкомові Добровеличківської райради. Але райрада була, мабуть, саме закрита на переоблік, бо звідти ніякого звуку у відповідь так і не почулося. Довелося 31 січня, вже цього року, знову нагадати. І копію листа про це секретареві парткому тамтешнього виробничого управління надіслати. І знову з Добровеличківки — нічичирк.

Перець почекав трохи і 17 березня ще раз нагадав і про радіо, і про електрику. І зміст листа колгоспників виклав. За третім разом добровеличківські мовчуни зрештою, спасибі їм, озвалися. Та не подумайте, що вони відрапортували про ліквідацію недоліків. Навпаки, вони самі зарапортувалися, сповістивши, що, мовляв, листа за № 13187/27 від 12 грудня 1963 року не одержували, тому і відповіді не можемо надіслати (?!). Точнісінько, як та дитина, що не купила, хліба, бо ні за ним було в чергу ставати... Підписалися під тими дивовижними папірцями-відписками завідуючий загальним відділом виконкому Добровеличківської райради В. Паскаль і помічник секретаря парткому Л. Карелін.

Браво, В. Паскаль та Л. Карелін! Завдяки вам таємницю місця знаходження найбільших бюрократів віднині остаточно розкрито.

ТУМБОЧКИ И «ТУМБИ»

Захотіло правління колгоспу «Ленінська правда» (с. Деражня, Летичівського району, Хмельницької області) придбати тумбочку для колгоспної «Книги пошани». І замовило правління цю «гостродефіцитну» річ Летичівській меблевій фабриці Подільського раднаргоспу.

— Не можемо зробити вам тумбочку, — відповів директор фабрики т. М. Мельник, — бо вона «безнарядна».

Ось тут правлінці й розгубилися. Як його, мовляв, зробити тую штуковину «нарядною»? Невже й справді їхати по наряд до раднаргоспу? А коли, буває, не дадуть? І взагалі, чи не варто було б попирбирати до біса оті численні «тумби», об які доводиться часом спотикатися — навіть, коли йдеться про дрібниці?

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12. Г-18-3-46. Г-18-3-79. Для телеграм: Київ. Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (528) (на украинском языке). Підписано до друку 19. VI. 1964 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 06069. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 02935. Тираж 450 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

НА РІЗНИХ ШИРОТАХ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

СКЛАДИ НА КОЛЕСАХ

Прибув, скажімо, на станцію призначення вагон з готовою продукцією. Що треба робити з цим вагоном?

Досі залізничники вважали, що такого вагона слід мерщій розвантажити і нехай собі котиться далі — ще щось возити. Але директор Гайсинської міжрайбази Вінницької облспоживспілки т. Штукмастер вщент розтрощив це застаріло-консервативне поняття. Конструктивна думка шановного директора виявилася наскільки геніальною, настільки простою: навіщо витрачати сили на розвантаження вагонів і завантаження міжрайбази, коли можна реалізувати товари прямо з вагонів?

Свої теоретичні засади т. Штукмастер вирішив втілити в життя на станції Зятківці, Одесько-Кишинівської залізниці. З його легкої руки, на цій станції відтині розвелася така раціоналізація, що й ну! Гуляють вантажники, відпочивають механіки, а вагони перевтілились у склади на колесах і активно простоюють, чекаючи на клієнтуру...

Чи не мудро, скажете? Залишилося тільки щедро премії усіх отих безвідповідальних майстрів за подібні штуки. Десь так у межах суми штрафів за простої вагонотарифи...

ЛАМПА — РІЧ ТЕНДІТНА...

Гасова лампа — це, насамперед, річ тендітна. Кожен, хто читав «Мужицьку арифметику» С. Васильченка, може упевнитись у цьому. А по-друге, як відомо, це такий освітлювальний агрегат. Складається він з резервуара, пальника й скла. У резервуар наливають гас, запалюють гнота і надівають скло. От воно й світить. А коли нема, скажімо, пальника? Тоді не світить.

Саме таке й трапилося на Чернівецькому заводі металовиробів Подільського раднаргоспу. Наробили там кілька десятків тисяч резервуарів, а кинулися вкручувати пальники — жодного нема!

Директор заводу т. Мошкович заволав по допомогу на всю УРСР, навіть РРФСР. Надіслано було телеграми усім облспоживспілкам України і в різні міста поза її межами, але все даремно: виявилося, що ніхто тих пальників у наші кос-мічні часи вже не продукує. Єдина надія була на Одеський завод ім. Тельмана, але й звідти відповіли, що устаткування демонтується і допомогти нічим не можуть...

Від душі співчуваємо т. Мошковичу. І понесла ж його лиха година під таку хуру! Але одного співчуття, очевидно, мало. Бо й справді — не очима ж світити людям, коли ті лампи залишаться недороблеными!

Як ви гадаєте, відповідальні товариші з Укрраднаргоспу?

ХТО ПІДКАЖЕ?

Там, де Ворскла круто в'ється, у славній Полтаві, на вулиці Гаражній існує таке собі БМУ-7. Саме воно і вскочило у нинічезазначену халепу, а вискочити з неї без сторонньої допомоги ніяк не може...

Замовило БМУ-7 триста п'ятнадцять тонн гранітного щебеню і перевезло за нього 971 карбованець 25 копійок. Щебінь той був, згідно з накладною № 985777, відвантажений з Редутського заводу 17 грудня 1963 року і... не прибув на місце призначення. Зникли 315 тонн, мов у воду булькнули!

Після довгих пошуків виявилося, що підступний щебінь тихо й мирно висипався на роз'їзді Кривохатки і має серйозний намір взяти посильну участь у будівництві тамтешнього залізничного об'єкта. Підказав йому цю благородну ідею ніхто інший, як головний інженер Полтавського відділення Південної залізниці Локушко Ф. М., який не має ніякого відношення до БМУ-7. Локушкові, бачите, щебінь потрібен для будівництва об'єкта. От він чужий і поцупив.

Хто ж тепер підкаже Локушкові Ф. М. дати команду щебеню, щоб цей останній поїхав туди, де його чекають і де за нього гроші плачено?

ДИРЕКТОР, ОБІЦЯНКИ І НОЧВИ

Добре діло баня, коли вона є! Можна там і кісточки попарити і пива попити... Без бані ж — хоч у ночви лізь. А у ночвах тих нема ж тобі ніякої романтики. Ще хоч би глибоко було, а то сидиш на мілині, грішним тілом світиш... Та що й говорити! Запитайте лишень про це жителів селища Іванівки. Комінтернівського району на Одещині, вони вам докладніше розкажуть. Адже ж третій рік пішов, відколи місцеві благодійники заходилися устаткувати язиками місцеву баню. Доустаткувалися до того, що й ночві не забували, й стара розвалилася. Стоять три безробітні казани, а люди добрі у ночвах сидять. Не сидить лише директор комбінату комунальних підприємств Миколаєвської Іванович Шаповалов — чи то габарити не дозволяють, чи то боїться перекинутись. Щороку обіцяє він щось зробити і щороку нічого не робить...

Розкриємо вам, Миколо Іванович, один секрет: жителі Іванівки нахваляються упіймати вас, посадити персонально у вербові ночви, а тоді добре намилити вам шию і таке інше. Щоб пам'ятали ви до нових віників, погляньте забувати про ближнього свого...

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Індекс 74393

На території Ізюмського м'ясокомбінату
(Харківська область)

Відкрито пансіонат

для мух та бродячих собак.

У ВЕЛИКОМУ ВИБОРІ

відходи, бруд і сміття.

ЧИСТЕ ПОВІТРЯ

у цьому районі
давно перестало бути чистим.

ДИРЕКЦІЯ
М'ЯСОКОМБІНАТУ.

ОПАЛЮЙТЕ ПРИМІЩЕННЯ ЗА ДОПОМОГОЮ

ХОЛОДИЛЬНИХ ШАФ

НАШОГО ВИРОБНИЦТВА

Холоду від них нема, зате
ГРІЮТЬ ВІДМІННО!!!

Відгуки про наші холодильні шафи можуть дати довірливі покупці (наприклад: дитячий садок № 311 м. Києва), яких ми вже нагріли.

ДИРЕКЦІЯ ХАРКІВСЬКОГО ЗАВОДУ
ТОРГОВЕЛЬНОГО МАШИНОБУДУВАННЯ

На Олександрійську
оптово-торговельну
базу РСС
(Кіровоградська обл.)
НАДІЙШЛА У ПРОДАЖ

Ділова Деревина

у вигляді неділових шаф Котовської виробництва (Одеська область) меблевої фабрики.

БАГАТИЙ АСОРТИМЕНТ
браку.

ОБ'ЯВИ-ОГОЛОШЕННЯ

ШУКАЄМО

ЧЕСТЬ ЗАВОДСЬКОЇ МАРКИ

Першотравневого ремонтного заводу «Сільгосптехніки» (Софіївський район, Дніпропетровської області), який 10 місяців ремонтував нашу машину і повернув нам її невідремонтованою.

Дирекція радгоспу
«ДРУЖБА»,
Новоодеського району,
Миколаївської області.

ЗАПРОШУЄТЬСЯ
НА ПОСТІЙНУ РОБОТУ

ЗАКРІЙНИК із ТОРЖКА

у радгосп «Стахановець», Антрацитівського району, Луганської області, де, згідно обіцянок райради, колись, може, відкриється ательє індпошиву та шевська майстерня.

Звертатися до Антрацитівської
райради.

Сьогодні та щодня

ПУБЛІЧНА ЛЕКЦІЯ

НАЧАЛЬНИКА 5 БУДДІЛЬНИЦІ НА ТЕМУ:

ТИПИ СТАНДАРТНИХ ГНІЗД

для ворон і горобців

Лекція супроводжується ДЕМОНСТРАЦІЄЮ СТІН приміщення Сарненського райвідділу зв'язку, яке два з половиною роки будує та ніяк не доведе до діла 5 будівельна дільниця Львівської залізниці.